

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph. D., v právní věci

žalobce: **XY spol. s r.o., IČO:**
se sídlem
zastoupený Mgr. Tomášem Mužíkem, advokátem
se sídlem Praha 1, Pařížská 11

proti

žalovanému: **Ministerstvo obchodu a průmyslu**
se sídlem Praha 1, Na Františku 32

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2016 č.j. MPO 64166/2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru živnostenského a občanskosprávního ze dne 26. 10. 2016 č.j. MHMP 1785456/2016 (dále jen „rozhodnutí MHMP“). Rozhodnutím MHMP byla žalobci uložena podle § 8a odst. 5 písm. b) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy a o změně a doplnění zákona č. 468/1991 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „zákon o regulaci reklamy“) pokuta ve výši 20.000,- Kč za správní delikt podle § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy spočívající v porušení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o

regulaci reklamy v návaznosti na § 1 odst. 1 nařízení č. 26/2005 Sb. hl. m. Prahy, kterým se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu (dále jen „Nařízení“), kterého se žalobce dopustil tím, že šířil minimálně ve dnech 16. 2, 12. 3. a 10. 4. 2015 reklamu na místě: na jih od botelu XX na řece Vltavě, Praha ... na kovové konstrukci (ledolamu/svodidlu) prostřednictvím komunikačního média – plakátu uchyceného na kovové desce ledolamu s textem „Pilsner Urquell, Originalita. To pravé bohatství, Pouze pro starší 18 let“ a vyobrazením etikety piva Pilsner Urquell a dále na kovové konstrukci na nábreží prostřednictvím komunikačního média – plakátu uchyceného na kovové desce s vyobrazením etikety piva Pilsner Urquell, ačkoli je tento způsob šíření reklamy Nařízením zakázán. Rozhodnutím MHMP bylo dále žalobci nařízeno odstranění reklamy, která je v rozporu se zákonem, tj. reklamy na plakátu uchyceném na kovové desce ledolamu s textem „Pilsner Urquell, Originalita. To pravé bohatství, Pouze pro starší 18 let“ a vyobrazením etikety piva Pilsner Urquell.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem I. stupně, obsah spisového materiálu a odvolací námitky žalobce. Zdůraznil, že podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazu užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Konstatoval, že ke zjednodušené dokumentaci skutečného provedení stavby vodního díla (pasportu) – „Ochranná ocelová konstrukce u Botelu XX, Praha ...“, č.j. MHMP 1406577/2015/OCP-II/Ro ze dne 11. 8. 2015 bylo vydáno Odborem ochrany prostředí MHMP ověření (dále jen „Ověření“). V Ověření je uvedeno, že stavba je určena k tomu účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena, tj. k ochraně před škodlivými účinky vod – ledolam, ochrana botelu před plovoucím materiálem, zabránění průtoku objemného materiálu při povodni a jeho odklonění. Součástí stavby vodního díla nejsou výložníky osvětlení a bodová svítidla umístěná na ocelové konstrukci a stavba pro reklamu – reklamní poutač, umístěná na ocelovém plechu. Umístění stavby pro reklamu na ocelovém plechu nebrání užívání vodního díla k jeho účelu.
3. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně vycházel ze sdělení Městské části Praha ..., stavebního úřadu č.j. MC05 34812/2016 ze dne 31. 5. 2016 (dále jen „Sdělení“), ve kterém stavební úřad konstatoval, že se u reklamy na ledolamu nejedná o reklamní zařízení ve smyslu § 3 odst. 2 ani o stavbu podle § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), které nevyžadují územní souhlas, územní rozhodnutí, ohlášení ani stavební povolení. Správní orgán I. stupně měl tudíž za prokázané, že se v daném případě nejedná o reklamní nebo propagační zařízení zřízené podle zvláštního právního předpisu tak, jak má na mysli § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy a § 1 odst. 1 Nařízení. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že tuto skutečnost přímo vyloučil stavební úřad Městské části Praha ... ve Sdělení a příslušný speciální stavební úřad – Odbor ochrany prostředí MHMP při ověřování zjednodušené dokumentace skutečného provedení stavby – ledolamu ze dne 11. 8. 2016. Ověření bylo vydáno odborem ochrany prostředí MHMP jako věcně příslušným vodoprávním úřadem a speciálním stavebním úřadem podle § 31 odst. 2 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, podle § 106 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), podle § 15 stavebního zákona jako místně příslušným správním orgánem podle § 11 správního řádu. Sdělení vydal Úřad městské části

Praha ..., odbor stavební jako stavební úřad příslušný podle § 13 odst. 1 písm. c) stavebního zákona a vyhlášky č. 55/2000 Sb. hl. m. Prahy, kterou se vydává Statut hl. m. Prahy.

4. Žalovaný v této souvislosti odmítl námitku žalobce, že se nejedná o podklady pro posouzení, zda ledolam je komunikační médium, které není přípustné podle Nařízení, neboť k věci se vyjádřily příslušné orgány a z jejich vyjádření vyplynulo, že v případě reklamního poutače na ledolamu se nejedná o reklamní zařízení ve smyslu § 3 odst. 2 ani o stavbu podle § 2 odst. 3 stavebního zákona.
5. K další odvolací námitce žalovaný konstatoval, že z předloženého spisového materiálu vyplývá, že vzhledem k tomu, že nebyla zachována příslušná stavební dokumentace, vycházel odbor ochrany prostředí MHMP ve svém Ověření z § 125 stavebního zákona. V řízení tedy bylo vycházeno z § 125 stavebního zákona. Námitku žalobce, že tomu tak nebylo, proto žalovaný jako nedůvodnou odmítl.
6. Žalovaný též konstatoval, že je-li komunikační prostředek, jehož prostřednictvím je reklama šířena, umístěn na ledolamu, je reklama šířena ve smyslu Nařízení mimo provozovnu. Tím, že žalobce šířil na veřejně přístupném místě mimo provozovnu v lokalitě Pražské památkové rezervace a přilehlém okolí reklamu na polepu plechového zakrytí rámu ochranné konstrukce ledolamu, tedy činil tak jiným způsobem než způsobem povoleným podle § 1 odst. 1 Nařízení, porušil zákaz daný Nařízením a zároveň i zákaz daný v § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy. Skutečnost, že reklama byla prostřednictvím ledolamu šířena od roku 1971, jak žalobce namítl, není z hlediska platné právní úpravy relevantní.
7. V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce nejprve uvedl, že je vlastníkem botelu XX, jehož součástí, resp. příslušenstvím je od počátku (tj. od roku 1971) i ledolam, který botel chrání; užívání botelu je podmíněno existencí ledolamu. Ledolam je od roku 1971 nepřetržitě využíván i jako nosič reklamy a takto byl původně zamýšlen. Uvedenou skutečnost žalobce ve správním řízení dokládal dobovými fotografiemi.
8. Žalobce namítl, že Sdělení není správním rozhodnutím, a tudíž ani neobsahuje odůvodnění obsahu sdělení. Je v něm vyjádřen pouze názor vztahující se k normě, která v době realizace ledolamu ještě neexistovala. Sdělení tak samo o sobě nemůže sloužit jako odůvodnění rozhodnutí, neboť ho samo neobsahuje. Názor obsažený ve Sdělení proto není možné bez dalšího přijmout do rozhodnutí a použít jej jako odůvodnění rozhodnutí. Obsahem Sdělení je dále skutečnost, že Městská část Praha ... nemá kompetenci se vyjádřit k tomu, zda se v případě ledolamu jedná o reklamní zařízení. Žalobce nadto upozornil na to, že stejný úřad vydával opačná rozhodnutí, kterými ledolam výslovně označil za reklamní zařízení (rozhodnutí čj. Výs. Ob. 36 5960/97-Za-R). Žádný správní orgán dle žalobce nevydal ohledně ledolamu závazné rozhodnutí, kterým by rozhodl o tom, zda se jedná či nejedná o reklamní zařízení a zároveň žádný správní orgán ani neuvedl, že by k tomu byl kompetentní. Pokud tedy správní orgány existenci Sdělení pouze konstatovaly a nevysvětlily, na základě jakých právních předpisů/norem došly k závěrům uvedeným v rozhodnutích, jsou napadené rozhodnutí i rozhodnutí MHMP nepřezkoumatelná. Z uvedených důvodů se žalobce domnívá, že Sdělení je nepravdivé, neboť stavební úřad se nemůže vyjadřovat k plovoucím zařízením.

9. Žalobce dále namítl, že obsah Sdělení je v přímém rozporu s dopisem odboru památkové péče MHMP ze dne 21. 4. 2016 (dále jen „vyjádření OPP“), kde je výslovně uvedeno, že v případě ledolamu se nejedná o nemovitost, ale že ledolam je plovoucím zařízením. V takovém případě by na ledolam nedopadala pravomoc stavebního odboru, ale Státní plavební správy, neboť se jedná o plovoucí zařízení ve smyslu § 2 písm. g) zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě.
10. Žalobce rovněž namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v části, kde je uvedeno: „*neboť k věci se vyjádřily orgány příslušné (Odbor ochrany prostředí MHMP a Úřad městské části Praha ..., stavební úřad) a z jejich vyjádření vyplynulo, že v případě reklamního poutače na ledolamu se nejedná o reklamní zařízení ve smyslu § 3 odst. 2 ani o stavbu podle § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu. I odvolací orgán vyhodnotil Ověření odboru ochrany prostředí MHMP ze dne 11. 8. 2015 a sdělení Úřadu městské části Praha ..., Stavební úřad ze dne 31. 5. 2016 za hodnověrné podklady pro vydání odvoláním napadeného rozhodnutí. K námitce odvolatele se upřesňuje, že užití textu „potencionálně příslušných“ stavebních úřadů v odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo ze strany MHMP vhodné, jedná se o nepřiliš šťastnou formulaci, nicméně nezpůsobilo to nezákonnost vydaného rozhodnutí*“. V napadeném rozhodnutí tedy dle mínění žalobce opět absentuje odůvodnění, z jakého právního předpisu vyplývá oprávnění pro stavební úřad vyjádřit se k plovoucímu zařízení umístěnému v korytu řeky. V posuzovaném případě je nejspíše příslušná Státní plavební správa a nikoli stavební úřad.
11. Žalobce dále namítl, že podobně pochybil žalovaný i při posuzování pasportu vodního díla. V případě pasportu vodního díla není problematika ledolamu vůbec řešena, neboť v pasportu je konstatováno, že stavba pro reklamu není součástí pasportu. Uvedený závěr ovšem nemá jiný význam než takový, že pasport byl vydán ve vymezené kompetenci úřadu, ale stavbu reklamy neposuzuje. Problematika kompetencí k posouzení ledolamu, která je pro daný případ klíčová, není napadeným rozhodnutím vůbec řešena. Pasport tedy nemůže osvědčovat skutečnost, kterou se prokazatelně vůbec nezabýval.
12. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě s odkazem na § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy uvedl, že se v posuzovaném případě jedná o prezentace propagující obchodní činnost, a je tedy nepochybné, že uvedená sdělení slouží k podpoře podnikatelské činnosti. Proto je třeba tuto prezentaci považovat za reklamu ve smyslu zákona o regulaci reklamy. S ohledem na § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy, § 1 odst. 1 Nařízení je plakát na kovové desce na konstrukci ledolamu na nábreží v dané oblasti hl. m. Prahy šířen v rozporu s uvedenou právní úpravou.
13. Žalovaný odmítl námitku žalobce, že se v případě Sdělení a Ověření nejedná o podklady relevantní pro posouzení, zda ledolam je komunikační médium, které není přípustné podle Nařízení, neboť k věci se vyjádřily příslušné orgány a z jejich vyjádření vyplynulo, že v případě reklamního poutače na ledolamu se nejedná o reklamní zařízení ve smyslu § 3 odst. 2 ani o stavbu podle § 2 odst. 3 stavebního zákona. Žalovaný zdůraznil, že zákon o regulaci reklamy zakazuje reklamu šířenou na veřejně přístupných místech mimo provozovnu, s výjimkou reklamních či propagačních zařízení zřízených podle zvláštního právního předpisu s odkazem na stavební zákon, za předpokladu, že tak stanoví obec svým

nařízením. Z uvedeného plyne, že v hl. m. Praze lze v oblasti vymezené Nařízením zveřejňovat reklamu mimo provozovnu v zásadě jen na zařízeních k tomu speciálně schválených podle stavebního zákona. Pokud žalobce šířil v posuzovaném případě reklamu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle stavebního zákona, porušil Nařízení i zákon o regulaci reklamy. Žalobce v řízení neprokázal, že by jím šířená reklama byla umístěna na reklamním nebo propagačním zařízení zřízeném podle zvláštního právního předpisu (stavebního zákona). Žalovaný souhlasil s žalobcem, že pasport byl vydán ve vymezené kompetenci příslušného speciálního stavebního úřadu – Odboru ochrany prostředí MHMP při ověřování zjednodušené dokumentace skutečného provedení stavby – ledolamu, a že umístěnou reklamu neposuzuje. Oprávnění pro Úřad městské části Praha ..., stavební úřad, ve věci vyjádření k reklamnímu zařízení vyplývá z § 13 odst. 1 písm. c) stavebního zákona. Žalobcem zmiňovaná Státní plavební správa není dle názoru žalovaného kompetentní vyjadřovat se k reklamnímu zařízení umístěnému na ledolamu, neboť se v posuzovaném případě nejedná o plavidlo (blíže § 9 odst. 4 zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě) nebo plovoucí zařízení [§ 9 odst. 4 písm. d) zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě].

14. Žalovaný uzavřel, že žalobci bylo řádně prokázáno porušení § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy a § 1 odst. 1 Nařízení, přičemž v posuzovaném případě je rozhodující, že se jedná o reklamu šířenou v místech, kde je to zakázáno a nejedná se přitom o výjimku předpokládanou uvedeným zákonným ustanovením.
15. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 11. 2. 2020, žalobce prostřednictvím svého právního zástupce odkázal na podanou žalobu a navrhl, aby soud žalobě vyhověl. Doplnil, že u Státní plavební správy podal žádost o registraci ledolamu jako plovoucího plavila, přičemž očekává, že rozhodnutí bude vydáno v průběhu následujícího týdne. Dle mínění žalobce jde o podstatnou okolnost, neboť od počátku upozorňoval správní orgány na výlučnou kompetenci Státní plavební správy posoudit ledolam v předmětných intencích. Dále namítl, že ze strany správních orgánů nebylo reflektováno, kdo je vlastníkem ledolamu. Žalovaný při jednání navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na spisový materiál, odůvodnění napadeného rozhodnutí i obsah vyjádření k žalobě. Registraci ledolamu u Státní plavební správy odmítl jako nerelevantní.
16. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích včas uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
17. Podle § 1 odst. 2 zákona o regulaci reklamy v relevantním znění reklamou se rozumí oznámení, předvedení či jiná prezentace šířené zejména komunikačními médii, mající za cíl podporu podnikatelské činnosti, zejména podporu spotřeby nebo prodeje zboží, výstavby, pronájmu nebo prodeje nemovitostí, prodeje nebo využití práv nebo závazků, podporu poskytování služeb, propagaci ochranné známky, pokud není dále stanoveno jinak.
18. Podle § 2 odst. 1 písm. d) zákona o regulaci reklamy v relevantním znění se zakazuje reklama šířená na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního

právního předpisu, stanoví-li tak obec svým nařízením vydaným v přenesené působnosti, v rozsahu uvedeném v odstavci 5.

19. Podle § 2 odst. 5 zákona o regulaci reklamy v relevantním znění obec v nařízení vydaném podle odstavce 1 písm. d) stanoví

- a) veřejně přístupná místa, na nichž je reklama podle odstavce 1 písm. d) zakázána,
- b) dobu, v níž je reklama podle odstavce 1 písm. d) zakázána,
- c) druhy komunikačních médií, kterými nesmí být reklama podle odstavce 1 písm. d) šířena, popřípadě též
- d) akce, na něž se zákaz šíření reklamy nevztahuje.

20. Podle § 1 odst. 1 Nařízení v relevantním znění reklama šířená komunikačními médii podle § 3 na veřejně přístupných místech mimo provozovnu jiným způsobem než prostřednictvím reklamního nebo propagačního zařízení zřízeného podle zvláštního právního předpisu se na území Pražské památkové rezervace a přilehlém území ohraničeném východní frontou domů Legerovy ulice po křižovatku s ulicí Rumunskou, dále jižní frontou domů Rumunské ulice, náměstí Míru, severozápadní frontou domů Anglické ulice po křižovatku s ulicí Legerovou, a dále východní frontou domů Legerovy ulici zakazuje.

21. Podle § 3 písm. a) Nařízení v relevantním znění komunikačními médii, kterými nesmí být šířena reklama na veřejně přístupných místech, jsou plakáty z jakéhokoli materiálu, kromě těch, které jsou na základě smlouvy uzavřené s hlavním městem Prahou umístěny na městském mobiliáři, zařízení a plakáty na sloupech veřejného osvětlení, kromě těch, které jsou zde umístěny na základě smlouvy uzavřené s hlavním městem Prahou, a dále tabule, tyče, pulty, či jiné konstrukce a zařízení, ať pohyblivé se, nesené, opřené či zavěšené, včetně jejich osvětlení, upoutané balony nebo jiné tvary a plovoucí předměty.

22. Podle § 3 odst. 2 stavebního zákona v relevantním znění zařízení se pro účely tohoto zákona rozumí informační a reklamní panel, tabule, deska, či jiná konstrukce a technické zařízení, pokud nejde o stavbu podle § 2 odst. 3. V pochybnostech, zda se jedná o stavbu nebo zařízení, je určující stanovisko stavebního úřadu. Zařízení o celkové ploše větší než 8 m² se považuje za stavbu pro reklamu.

23. Podle § 2 odst. 3 stavebního zákona v relevantním znění stavbou se rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Dočasná stavba je stavba, u které stavební úřad předem omezí dobu jejího trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby. Stavba, která slouží reklamním účelům, je stavba pro reklamu.

24. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

25. Na úvod je třeba konstatovat, že žalobce pojal formulaci žalobních námitek poněkud nekoncepčně způsobem, který nedává příliš prostor pro jejich systematické vypořádání. Soud se proto k těmto námitkám vyjádří postupně tak, jak byly v žalobě prezentovány.

26. Konstatuje-li žalobce, že Sdělení není správním rozhodnutím, lze s tímto tvrzením souhlasit, nicméně tato skutečnost nemá pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní. Jak již uvedly správní orgány obou stupňů, obsahem Sdělení bylo vyjádření příslušného obecného stavebního úřadu k žádosti žalobce týkající se ověření dokumentace skutečného provedení stavby a potvrzení stávající stavby nazvané „Ochranná ocelová konstrukce u Botelu XX, Praha ...“. Stavební úřad, vycházející z ověření a potvrzení zjednodušené dokumentace předmětné stavby Odborem ochrany prostředí MHMP, tj. příslušným vodoprávním úřadem a speciálním stavebním úřadem, uvedl, že pokud jde o reklamní polep plechového zakrytí rámu ochranné konstrukce vodního díla, nejedná se o reklamní zařízení ve smyslu § 3 odst. 2 ani stavbu podle § 2 odst. 3 stavebního zákona, které by vyžadovalo z hlediska stavebního zákona územní souhlas, územní rozhodnutí, ohlášení či stavební povolení. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že příslušný obecný stavební úřad nemohl učinit závěr ve vztahu k jiné než aktuálně platné a účinné právní úpravě. Právní úprava zakotvená v ustanovení § 3 odst. 2 a § 2 odst. 3 stavebního zákona přitom není samoúčelná, neboť reflektuje zákonný rámec regulace reklamy vyplývající ze zákona o regulaci reklamy a Nařízení (viz níže). Okolnost, že ledolam byl realizován již v roce 1971, tj. za účinnosti jiných norem, nezabývá žalobce povinností respektovat a dodržovat aktuálně platnou a účinnou právní úpravu, byť byla přijata až poté, co byl ledolam realizován. Pakliže je podle zjednodušené dokumentace skutečného provedení stavby vodní dílo svým stavebně technickým uspořádáním určeno k ochraně před škodlivými účinky vod a jeho součástí nejsou výložníky osvětlení a bodová svítidla umístěná na ocelové konstrukci a reklamní poutač umístěný na ocelovém plechu, je evidentní, že účelem ledolamu od jeho počátku bylo plnění funkce ochranné a nikoli (též) reklamní. Sdělení má tudíž klíčovou vypovídací schopnost o charakteru vodního díla – ledolamu z pohledu aplikace stavebního zákona ve vztahu k reklamnímu plakátu umístěnému na plechové ploše ochranné ocelové konstrukce. V tomto směru se tedy jedná o listinu, která v intencích § 51 odst. 1 správního řádu slouží jako důkazní prostředek ke zjištění stavu věci. Důkazní síla Sdělení není nikterak devalvována tím, že se nejedná o rozhodnutí, jak žalobce namítl, a to zejména v situaci, kdy žalobce nepředložil, resp. ani netvrdil existenci rozhodnutí ve věci umístění předmětné reklamy na reklamním nebo propagačním zařízení zřízeném podle stavebního zákona. Ostatně žalobce sám v žalobě uvedl, že *„žádný správní orgán nevydal ohledně ledolamu žádné závazné rozhodnutí, kterým by rozhodl o tom, zda se jedná či nejedná o reklamní zařízení (...)“*

27. Pokud žalobce v obecné rovině poukázal na existenci opačných rozhodnutí, v nichž měl obecný stavební úřad označit ledolam za reklamní zařízení, je soud nucen konstatovat, že žalobce žádné takové rozhodnutí soudu nepředložil, a to ani u ústního jednání. Jedná se tak o ničím neprokázané tvrzení.

28. Není zřejmé, z čeho žalobce dovodil, že *obsahem Sdělení je skutečnost, že Městská část Praha ... nemá kompetenci se vyjádřit k tomu, zda se v případě ledolamu jedná o reklamní zařízení*. Znovu je nutno zdůraznit, že obsahem Sdělení je posouzení příslušného obecného stavebního úřadu, zda vodní dílo účelově určené k ochraně před škodlivými účinky vod je ve smyslu stavebního zákona reklamním zařízením nebo stavbou pro reklamu. Stavební úřad nijak nevybočil ze svých kompetencí, pokud zaujal (právní) názor v mezích (ne)aplikovatelnosti § 3 odst. 2, resp. § 2 odst. 3 stavebního zákona.

29. Soud nepřisvědčil ani námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí (rozhodnutí MHMP) založené na tvrzení o absenci uvedení právních předpisů/norem, které správní orgány vedly k jimi přijatým závěrům. Předně je nutno konstatovat, že žalobce k této námitce pouze uvedl, že „*v průběhu řízení opakovaně poukazoval na skutečnost, že žádný ze správních úřadů neshledal, že by měl kompetenci posoudit ledolam, a to i s ohledem, že se nejedná o nemovitost, ale o plovoucí zařízení*“. Žalovaný se přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí věnoval i odkazům na relevantní právní úpravu, z níž vyplývá jednak kompetence odboru ochrany prostředí MHMP jakožto věcně příslušného vodoprávního úřadu [§ 106 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon)] a speciálního stavebního úřadu (§ 15 stavebního zákona), jednak kompetence Úřadu městské části Praha ..., odboru stavebního jakožto příslušného obecného stavebního úřadu [§ 13 odst. 1 písm. c) stavebního zákona]. Námitka, že Sdělení je nepravdivé, nemá jakékoli opodstatnění, neboť, jak již bylo vyloženo výše, do pravomoci obecného stavebního úřadu nepochybně náleží výklad a aplikace právní úpravy zakotvené ve stavebně právních předpisech, mj. ve stavebním zákoně. Úřad městské části Praha ..., odbor stavební neposuzoval charakter vodního díla z hlediska jeho účelu, který má plnit, nýbrž právě na podkladě ověření tohoto účelu, které provedl příslušný vodoprávní úřad a speciální stavební úřad, učinil legitimní závěr, že se nejedná o reklamní zařízení ve smyslu § 3 odst. 2 ani o stavbu pro reklamu ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona.
30. Na tomto místě soud dodává, že při výkladu pro posouzení věci klíčového ustanovení § 3 odst. 2 stavebního zákona nelze přehlížet jeho účel, kterým je regulace reklamy. S tímto sledovaným účelem by se zcela míjel výklad, jenž by za reklamní zařízení označil jakoukoli konstrukci či jiný kompaktní celek, který však svou podstatou plní odlišnou funkci, než je funkce reklamně-propagační. Jinými slovy řečeno, pouhá skutečnost, že zařízení, které slouží (bylo vytvořeno) k jiným než reklamním účelům, je „využito“ též k prezentaci reklamy (bez použití konstrukčního řešení, např. panelu, tabule apod.), nikterak nerozšiřuje účel, k němuž má být toto zařízení používáno. Proto ani případná registrace ledolamu u Státní plavební správy nemůže nic změnit na skutečnosti, že ledolam není reklamní zařízení ve smyslu stavebního zákona. Soud z tohoto důvodu při ústním jednání zamítl jako nadbytečný žalobcem navržený důkaz žádostí o registraci ledolamu u Státní plavební správy. Skutková zjištění plynoucí z tohoto důkazu by nemohla mít vliv na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí také proto, že soud je v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. povinen vycházet ze skutkového (a právního) stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. v době vydání napadeného rozhodnutí.
31. Neobstojí rovněž námitka, že obsah Sdělení je v přímém rozporu s vyjádřením OPP. Nutno připomenout, že odbor památkové péče MHMP nevydal závazné stanovisko k umístění reklamy na plovoucím zařízení - ledolamu z důvodu, že zákon č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči obsahuje regulaci činnosti v památkových rezervacích a zónách, kterou výslovně váže na nemovitosti, a proto se nemůže vztahovat na plovoucí zařízení. Skutečnost, že posuzovaný ledolam není nemovitost, nýbrž vodní dílo, však nevylučuje kompetenci obecného stavebního úřadu posoudit (na podkladě Ověření), zda je z pohledu umístění (vylepení) reklamního plakátu na ploše tvořící součást vodního díla – ledolamu toto zařízení zařízením pro reklamu či stavbou pro reklamu ve smyslu § 3 odst. 2, resp. § 2

odst. 3 stavebního zákona. Skutečnost, že není posuzována nemovitost, ale vodní dílo (stavba sloužící k ochraně před škodlivými účinky vod), zároveň nepredikuje pravomoc Státní plavební správy, jak žalobce namítl. Posuzované zařízení je vodním dílem ve smyslu § 55 odst. 1 písm. f) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), podle něhož platí, že: „Vodní díla jsou stavby, které slouží ke vzdouvání a zadržování vod, umělému usměrňování odtokového režimu povrchových vod, k ochraně a užívání vod, k nakládání s vodami, ochraně před škodlivými účinky vod, k úpravě vodních poměrů nebo k jiným účelům sledovaným tímto zákonem, a to zejména stavby, které se k plavebním účelům zřizují v korytech nebo na jejich březích“. Ustanovení § 2 písm. g) zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě, na které žalobce odkázal, vymezuje pro účely uvedeného zákona pojem „přístav“, který je tvořen také plovoucími zařízeními. Plovoucím zařízením nicméně nelze v kontextu dané právní úpravy chápat ledolam. Ve smyslu § 9 odst. 1 zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě totiž evidenci podléhají plavidla, přičemž plavidlem je mj. plovoucí zařízení, které je schopno plavby s výjimkou plovoucích strojů, která jsou vybavená mechanickým zařízením a určena pro práce na vodní cestě nebo v přístavu [§ 9 odst. 4 písm. c) a d) zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě]. Ledolam není určen k jím řízené plavbě a není ani plovoucím strojem. Výkon státní správy podle zákona č. 114/1995 Sb., o vnitrozemské plavbě tudíž na režim vodního díla – ledolamu nedopadá.

32. K žalobní námitce, že v případě pasportu vodního díla není problematika ledolamu vůbec řešena, soud uvádí, že správní orgány obou stupňů skutečnost, že v Ověření nebyla posuzována reklama umístěná na ledolamu, reflektovaly a zcela správně, v intencích aplikovaného ustanovení § 8a odst. 1 písm. b) zákona o regulaci reklamy, vyhodnotily na ni navazující závěr obsažený ve Sdělení. Zbývá dodat, že pasport, tedy zjednodušená dokumentace pro předmětné vodní dílo, dal v posuzované věci odpověď na podstatnou otázku týkající se účelu, pro který bylo vodní dílo (ledolam) v korytu řeky umístěno.
33. Závěrem je třeba dodat, že žalobcem teprve u ústního jednání nastíněná otázka vlastnictví ledolamu nebyla v průběhu správního řízení vůbec zpochybňována. Podstatné je to, že žalobce se k výzvě správního orgánu sám označil za subjekt, který předmětnou reklamu šíří. Protože tato námitka nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě pro rozšíření žalobních bodů (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.ř.s.), soud se jí blíže nezabýval.
34. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
35. Akcesorický výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu
a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. února 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu